

L'ADVOCAT INFELIÇ

Com sempre, va entrar al jutjat sense saludar, capficat en un tifó d'idees que giravoltaven pel seu cervell, amb la sensació real que xocaven contra les parets del seu propi crani. Podia sentir el terrabastall que provocaven: "excepció processal", "indefensió", "prevaricació", "querella", "nul·litat d'actuacions".... i per sobre de tot això, el seu dimoni intern.

Va iniciar-se l'audiència prèvia. L'advocada contrària era tot allò que ell odiava. Era una advocada que, per dir-ho d'alguna manera, anava vestida com advocada, és a dir, d'acord amb l'ocasió, però allà on molts hi veien normalitat, ell hi veia maldat. Ella va dir "bon dia". Per ell allò va ser un gest prepotent i de llepaculs. La va ignorar, com es mereixia aquella petita burgesa. Convençut de tenir la raó, de ser posseïdor d'una veritat oculta, quan va tenir ocasió va al·legar l'excepció processal que se li havia acudit mentre repassava i ampliava, com cada mati, la llarga llista dels seus enemics. Quina fou la seva sorpresa quan la jutge, esclava de la Llei, va desestimar-la per no haver-la exposat ell en la seva contestació a la demanda.

INDEFENSIÓ! Va cridar ben alt! La jutge li va cridar l'atenció. QUERELLA! Va anunciar ell. Un darrer avís de la jutge, ara ja força irritada. REPRESSIÓ!!! Va cridar encara més alt, alçant-se de la cadira, amb la toga voleiant com si estigués al far del cap de Creus enfrontant-se sol amb la tramuntana més ferotge. Els pèls se li eriçaven. Ulls vermells, saliva caient per uns llavis cridaners, mans tremoloses, suor, i tot això, lamentant-se que allà no hi havia més gent que els professionals que tocava ser-hi. Quin espectacle s'estava perdent la societat! Va pensar que ho hauria de compartir amb tothom, amb les xarxes socials, amb les xarxes humanes, amb la dependenta del forn de pa.

Mentre el carregaven a l'ambulància, envoltat de personal mèdic i de quatre mossos d'esquadra (més repressió), va sentir la seva veu interior, aquella que l'empenyia a lluitar, a insultar, a cridar i a barallar-se amb el món. Però s'anava apagant, fins que va quedar en silenci. Els medicaments feien el seu efecte. Quin silenci, quina pau, quina tranquil·litat. Ara veia el món diferent, com el veien la resta d'advocats i advocades. Veia que no existien conxorxes, ni conspiracions, ni tampoc el mal que ell pretenia erradicar. Només hi havia persones, cadascuna amb la seva indumentària, els seus pensaments, les seves alegries i les seves tristors... per un moment es va sentir feliç, i va entendre que els seus companys de professió veien, tot sovint, el món com ara el veia ell. Va entendre que el Dret podia ser un mitjà per guanyar-se humilment el pa de cada dia, per defensar interessos aliens, que pensar diferent era possible, i que es podia treballar per viure, i no viure per odiar el món.

Va pensar, abans que es tanquessin les portes de l'ambulància, i sota els efectes dels sedants, que feliç hauria estat la seva vida si no hagués estudiat Dret.

Pseudònim: "beatus advocatus"